

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 885: Ý Ở Chỗ Hiện Bày Ngài Đã Chứng Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác, Cũng Tức Là Quả Vị “Chư Pháp Nhất Như” Mà Thôi

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 075)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Ý ở chỗ hiện bày Ngài đã chứng Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác, cũng tức là quả vị “Chư Pháp Nhất Như” mà thôi.】

Đến chỗ này, về quả vị cứu cánh “Chư pháp nhất như”, Ngài đã hoàn toàn thấu rõ rồi, hoàn toàn thấy được rồi. Cái ngộ này không phải là “giải ngộ”, mà là đích thân thấy được, đây là “chứng ngộ”. Ý nghĩa của đoạn kinh văn này chúng ta cần phải minh bạch, lấy Như Lai, lấy quả vị Phật làm một ví dụ, để phản ánh ra rằng tất cả chúng sanh trong chín pháp giới so với Phật không hai không khác, vừa rồi đã nói, chỉ là do quý vị không chịu buông xả mà thôi. Mã Minh Bồ Tát trong “Khởi Tín Luận” có dạy chúng ta: “Bổn giác bổn hữu” (Bổn Giác vốn sẵn có). Bổn giác là gì? Là A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ Đề (Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác), là vốn có sẵn, không phải từ bên ngoài đến, mỗi người đều có. “Bất giác bổn vô” (Sự mê lầm vốn không có), thế nào là bất giác? Kiến tư phiền não, trần sa phiền não, vô minh phiền não, thấy đều là bất giác. Bất giác vốn không có, trên Chân Như Bản Tính hoàn toàn không có. Vốn dĩ không có thì đương nhiên có thể buông xuống, đương nhiên có thể buông xả được, hoàn toàn không có vấn đề gì; vốn dĩ đã có sẵn thì đương nhiên có thể khôi phục. Buông xuống liền khôi phục, tại sao lại không chịu buông xuống?

Tôi lại nói với chư vị, những điều tôi giảng đều là lời chân thật, mỗi một người trong chư vị đều là đại phú ông, quý vị nghe xong sẽ rất hoan hỷ, tài bảo của mỗi người chư vị đều vô lượng vô biên, đều là xứng tánh, thế tại sao hiện tại lại nghèo cùng khốn khổ như vậy? Bởi vì quý vị có chướng ngại đang che lấp, chướng ngại này quý vị không chịu buông xuống, chướng ngại gì vậy? Là tâm tham. Bởi vì quý vị có tâm tham, nên vô lượng vô biên tài bảo xứng tánh toàn bộ đều bị nó chướng ngại, chẳng thể đạt được. Quý vị tụng kinh “Hoa

Nghiêm”, tụng kinh “Di Đà”, thấy Tây Phương Cực Lạc thế giới A Di Đà Phật, quý vị xem sự phú quý của Ngài, nhà ở thì được xây bằng bảy báu, đường sá thì dùng vàng ròng để trải. Chúng ta ở đây chỉ dùng một tấm thảm trải lên. Thế giới Cực Lạc là dùng vàng ròng trải đất, tại sao lại giàu có đến thế? Ngài không có chướng ngại, chướng ngại chính là tham. Tướng mạo của Phật tại sao lại tốt đẹp đến vậy, thân thể tại sao lại cường tráng như vậy? Chúng ta cũng có. Thế nhưng thân thể của chúng ta hiện nay lại quá đổi mong manh yếu đuối, chỉ trúng chút gió lạnh liền nguy to, liền sinh bệnh. Chúng ta có chướng ngại, chướng ngại gì vậy? Là Sân, Si. Tham, Sân, Si là đại chướng ngại, Tham, Sân, Si buông xuống được, xả bỏ được, thì phước báo xứng tánh liền hiện tiền. Chẳng biết được phước báo xứng tánh của chính mình là vô lượng vô biên, mà ngày ngày lại đi tham cầu một chút lợi mọn ấy, quý vị nói xem, như vậy há chẳng đáng thương sao? Ngày ngày vướng mắc vào tham, sân, si, quý vị nói xem thế này làm sao được! Dùng tâm luân hồi mà tạo nghiệp luân hồi. Chúng ta đọc kinh, tụng chữ từng câu đều phải tiêu quy về tự tánh, phải hội quy về tự tánh, thì chúng ta mới có thể đạt được sự thọ dụng. Kinh điển của Phật, không có một câu nào, không có một chữ nào là không có quan hệ đến chính chúng ta; nếu như không liên quan đến chính mình thì đó chẳng phải là Phật pháp. Đã là Phật pháp, thì từng chữ từng câu đều có mối quan hệ thân thiết với chính mình.